

Workflow. При її впровадженні в архівних установах буде забезпечено комплексну автоматизацію процесів обробки документів, це дозволить установам перейти до безпаперової технології роботи з документами та надасть їм великі можливості у роботі з документами.

Отже, в умовах сьогодення важливим на шляху оптимізації діяльності вітчизняних архівів є впровадження в них автоматизації робочого місця.

З покращенням новітньої автоматизації робочого місця кожен працівник архіву буде краще, легше і швидше проводити свою роботу. Саме застосування системи електронного документообігу OptimaWorkflow дозволить якісно і ефективно систематизувати роботу архівів та їх документопотік.

Список використаних джерел

1. Іванова Т. В. Діловодство в органах державного управління та місцевого самоврядування : навч. посіб. / Т. В. Іванова, Л. П. Піддубна. – К. : Центр учбової л-ри, 2007. – 339 с.
2. Матвієнко О. Основи організації електронного документообігу : навч. посіб. / О. Матвієнко, М. Цивін. – К. : Центр навчальної літератури, 2008. – 112 с.
3. Сайт «Intertrust» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.intertrust.ru/products/companymedia/>. – Назва з екрана. – Дата доступу – 05.03.2016.

ОСОБЛИВОСТІ ДОКУМЕНТНОГО ФОНДУ МУЗЕЮ

*Т. В. Оніпко, д. і. н., професор; М. А. Засядько, магістр
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»,
м. Полтава, Україна*

Музейний фонд України є національним надбанням України і невід'ємною частиною її культурної спадщини. Він складається з державної і недержавної частини. До державної частини Музейного фонду України належать предмети, музейні зібрання, що є державною власністю, зберігаються у державних музеях, у тому числі такі предмети і зібрання, що зберігаються в музеях, які належать до сфери управління місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, а також у музеях, створених при установах, організаціях, підприємствах і навчальних закладах державної та комунальної форми власності чи у їх складі.

Важливе місце у музейній роботі займає комплектування музейних фондів, зберігання, облік, наукова інвентаризація та каталогізація музейних колекцій, адже музей є зберігачем унікальних предметів, які мають високу культурну та національну цінність.

Актуальність даної теми полягає у тому, що з розвитком музейної справи на Україні, виникає необхідність детального вивчення обліку музейних фондів та предметів, а також у зв'язку з поповненням фонду виникає необхідність вивчення таких питань, як інвентаризація та реєстрація нових надходжень.

Музейний фонд – це упорядкований масив документів, збережених у музеях – організаціях, що займаються збором, збереженням, дослідженням і експозицією документів наукового чи культурного характеру. Усі колекції державних музеїв об'єднують в Національний музейний фонд України. У фондах музеїв зберігаються документи двох видів: створені природою (зразки фауни і флори) і створені людиною, тобто ті, які несуть соціальну інформацію (картини, книги, предмети побуту тощо). Слід відзначити достатньо широкий діапазон музейних форм і методів виявлення та збирання експонатів. Найбільш поширеними серед них є наукові експедиції (тематичні й комплексні), оперативні виїзди на місця подій, одержання пам'яток з виставок, від організацій і окремих громадян тощо. Значна кількість археологічних розкопок та етнографічних обстежень місцевості проводиться працівниками музеїв спільно з науковцями інститутів і вузів [1, с. 47].

Завдяки науковій обробці експонатів музейних фондів та різноманітним видам музейних досліджень і публікацій величезна кількість пам'яток матеріальної та духовної культури нашого народу вводиться в науковий обіг, збагачуючи історичну науку, конкретне життя своєрідністю локальних процесів.

Функції сучасного музею доволі складні, а форми діяльності різноманітні. Музеї мають багато особливостей і специфічних рис, які зумовлюють їхні наукові, культурно-освітні функції і зближують з відповідними закладами [2, с. 34].

Перша, найголовніша, особливість музеїв полягає в тому, що вони збирають, вивчають та експонують першоджерела або оригінали, тобто пам'ятки, які безпосередньо пов'язані з розвитком природи, життям суспільства. За цією особливістю музеї близькі до науково-дослідних установ, які також вивчають (у своїх аспектах) першоджерела.

Друга особливість музеїв полягає в тому, що вони працюють над дуже різноманітними першоджерелами – використовують геологічні, палеонтологічні, зоологічні, антропологічні та інші природничі колекції, пам'ятки матеріальної культури (знаряддя праці, інструменти, ремісничі вироби, зброю, побутові речі тощо), пам'ятки духовної культури (твори живопису, графіки, скульптури, декоративного мистецтва тощо), а також рукописні й друковані документи, книги. Види і форми першоджерел надзвичайно різноманітні, кількість їх величезна.

Третьою особливістю музеїв є те, що вони використовують свої фонди для популяризації першоджерел – показу їх в експозиційних залах, на спеціальних виставках, за допомогою екскурсій, лекцій або інших видів інформування [3, с. 42].

Специфіка музеїв виявляється також у тому, що в їхній діяльності науково-дослідні й освітні функції тісно поєднуються. Збираючи першоджерела і проводячи власні дослідження, створюють таким чином джерельну базу для наукових досліджень. Музеї водночас займаються широкою популяризаторською діяльністю.

Музей – це установа, що займається різноманітними видами діяльності у різних сферах: від пам'ятко-консерваційної і колекційної до суто комерційної. До основних напрямів роботи будь-якого музею як спеціалізованої установи індустрії культурного дозвілля й туризму належать: комплектування музейних фондів, облік, інвентаризація та каталогізація музейних колекцій, консервація і зберігання музейних фондів; формування та презентація тематичних експозицій; екскурсійне обслуговування відвідувачів; інші види комерційної діяльності, дозволені нормами чинного законодавства (рис. 1).

Рисунок 1 – Основні напрями роботи музею [4]

Основою музейної діяльності є комплектування та зберігання музейних колекцій, адже музей – це передусім сховище унікальних предметів, які мають високу цінність.

Усі предмети, цілеспрямовано зібрані у музеї, становлять музейний фонд. Зазвичай фонди сучасних музеїв нараховують десятки тисяч предметів, лише мала частина яких формує постійні експозиції й виставляється напоказ відвідувачам.

Музейний фонд – це повне зібрання матеріальних предметів, зосереджене в експозиційних залах та сховищах музею.

Таким чином, наукова та практична цінність полягає у тому, що з розвитком музейної справи на Україні, виникає необхідність детального вивчення обліку музейних фондів та предметів, але ця галузь – музейне діловодство – не достатньо розвинуто на Україні, тому виникає потреба у вивченні та дослідженні документного фонду музею.

Список використаних джерел

1. Брюшкова Л. П. Проблема учета музейных фондов как направленные научных исследований. // В сб. «Научно-исследовательская работа в музее» Тезисы докладов на конференции МГУКИ 29–30 ноября 2005 г., – М., 2006 г. – С. 45–51.
2. Власюк Г. М. Музеезнавство та архівна справа : навч.-метод. посіб. / Г. М. Власюк, О. Ю. Зосимович, М. В. Хададова. – Житомир : ЖДПУ імені Івана Франка, 2006. – 231 с.
3. Основи музеезнавства, маркетингу та рекламно-інформаційної діяльності музеїв : навч. посіб. / П. Горішевський, М. Ковалів, В. Мельник, С. Оришко. – Івано-Франківськ : Плай, 2005. – 386 с.
4. Рутинський М. Й. Музеезнавство : навч. посіб. / М. Й. Рутинський, О. В. Стецюк. – К. : Знання, 2008. – 428 с.

АРХІВНА ЕВРИСТИКА

Т. В. Оніпко, д. і. н., професор;

*Ю. Ю. Карпенко; Ю. В. Пащенко, студентки гр. ДІД-21
ВНЗ Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі»,
м. Полтава, Україна*

Актуальність теми полягає в тому, що для сучасних дослідників здійснення ефективного пошуку інформації для вирішення конкретних завдань набуває надзвичайної ваги та актуальності. Вміння грамотно і професійно шукати достовірну та актуальну інформа-